

**[Indenrigsministeren.]**

af 16. December 1933. Det omhandler det samme Emne, men der er mange særdeles vigtige Bestemmelser, som afviger ikke saa lidt fra Loven af 16. December 1933. Denne Forskel er maaske naturlig, fordi Tiden nu er en anden. Den Lov, som da blev gennemført, gik betydelig videre i Retning af at svække Efterpanthavernes Stilling, men det skal jeg i øvrigt ikke komme ind paa. Det er med velberaad Hu, jeg ikke er gaaet saa langt ind paa den Linie. Saaledes som Forholdene er for Tiden, og navnlig som de ser ud til at blive i den nærmeste Fremtid, kan det ikke bestrides, at det, at alting stiger i Værdi, betyder, at de, som sidder med de reelle Værdier, i hvert Fald pengemæssigt bliver bedre stillet i Øjeblikket, medens de, som sidder med Obligationerne eller Pengene, bliver forholdsvis ringere stillet. Jeg vil derfor ikke kunne anse det for rimeligt at gennemføre et Forslag, som stiller dem endnu værre.

Nu vil man maaske sige: Ja, men var det nu ikke alligevel, naar man vil Konvertering, den rigtige Fremgangsmaade? Jeg synes imidlertid ikke, der er Rimelighed i det, og jeg mener heller ikke, at det set fra Ejendomsbesiddernes Synspunkt vilde være klogt. Man maa nemlig huske paa, at disse to Parter, de, som laaner Penge, og de, som laaner Penge ud, ogsaa i Fremtiden skal staa i Forbindelse med hinanden i den Forstand, at de skal handle med hinanden om Laans Placering i faste Ejendomme; og hvis man nu ogsaa i en Tid, hvor det maa siges, at der ikke just er særlig Krise for dem, der sidder med de faste Værdier, gaar til at svække Efterpanthavernes Stilling til Fordel for dem, som har Skøde paa faste Ejendomme, saa vil det let blive den almindelige Opfattelse, at de, der anbringer Penge heri, næsten under en hvilken som helst Situation, der kan komme til at foreligge, er udsat for at faa deres Sikkerhed forringet. Og det er klart, at hvis denne Opfattelse breder sig og fæstner sig, saa bliver det ikke i det lange Løb dem, der vil laane Penge ud, som kommer til at betale for det, men saa bliver det netop dem, der skal laane Penge. Det vil i næsten alle Livets Forhold, naar man skal staa i økonomisk Forbindelse med andre Mennesker, hvad vi alle sammen skal paa

den ene eller den anden Maade, være en Fordel, at man behandler de Folk, man skal staa i økonomisk Forhold til, paa en reel og hæderlig Maade, og jeg tror ogsaa, at Laantagerne i det lange Løb vil staa sig ved, at man ikke ved enhver Lejlighed, under alle Forhold, forringer Laangivernes Sikkerhed. Det har altsaa været min Betragtning ved Fremsettelsen af dette Forslag, at man skulde skabe en lettere Adgang til at konvertere, men samtidig i mindst mulig Udstrækning svække den Sikkerhed, som Efterpanthaveren har.

Dette kan ogsaa i nogen Grad være Svar til det ærede Medlem Hr. J. S. Foget, men dertil vil jeg gerne føje et Par Ord. Det ærede Medlem siger, at Loven ingen Betydning faar, for saa vidt som der ikke kan konverteres andet end 5 pCt.s Obligationer. Jeg har ikke fulgt Kurserne saa nøje, men der foresvæver mig dog noget om, at f. Eks. i Creditkassen for Landejendomme i Østifterne er der en Mulighed for at konvertere fra 4½ pCt. ned til 4 pCt., og dertil kommer, at selv om der ikke skulde være fuld Dækning, saa er der alligevel to Muligheder, dels den, at man kan faa Efterpanthavernes Tilslutning, dels den at skaffe et mindre Beløb til at udfylde det, som man i Henhold til Loven ikke uden Efterpanthaverens Tilslutning kan faa Laanet forhøjet til.

Med Hensyn til det ærede Medlem Hr. Lannungs Opfordring til Regeringen om at følge de Muligheder, der maatte vise sig for en almindelig Konvertering, en større samlet Konvertering, kan jeg sige, at det gør vi, men vi er ikke saa lidt forsigtige netop under Hensyn til, at selv om det nu i en given Situation kunde vise sig, at der var en Mulighed for det, saa hersker der paa næsten alle Omraader, ogsaa paa Pengemarkedets Omraade, saa usikre Forhold, at man kan komme ind i noget, som viser sig ikke at kunne gennemføres. Hvis man gaar til en saadan større samlet Konvertering, betyder det jo nemlig, at der paa een Gang skal opsiges en hel Masse Laan, og saa skal der optages tilsvarende Laan til en lavere Rente. Hvis Kursen saa i Mellemtiden svinger, kan man jo komme ind i den Kalamitet, at man har opsagt Laanet og ikke er i Stand til at faa Laan i lavere forrentede Obligationer paa fordelagtige Vilkaar. Jeg har hermed villet